

Petjades

Petjades

Petjades, les que vol deixar el que marxa
i el mar esborrarà subtilment
bellugant una neguitosa dansa,
incitada pel que t'oblida
i et prometia amor etern ,
en les embrunies miserables
o les riqueses incontrolables.

Petjades, les que un destí buscaven
i camí amb fermesa avançaven,
esquivant terratrèmols o plàcida caminada,
ulls al capdavant i mirada fixada,
buscant indefenses,
entre còdols, càrritx i cards
amagats per enganyar-te,
una càlida llum,
aquella que tot ho cura,
ho transforma i et salva.

Petjades, les que un dia fas
i mai més trepitjaràs,
les que en suor de llàgrimes lluitaves
i a poc a poc,
decebut i destrossat,
et pares i els somnis deixes morir mesclats,
entre arena aferradissa, humida i salada

O...

una empremta per sempre deixaràs
a n'aquesta esgavellada i ruïnosa terra,
també mísera i solitària,
però harmoniosa, bella i encisadora,
invadida de follets i àngels,

que et protegiran, del somni et guiaran
i de la teva petjada per sempre naixeran...
roses blanques, formoses i perfumades.

JBF

996 Persones han vist aquesta poesia

Lliure

Lliure

Com dansa una esvelta ballarina
i s'escolten els ocells cantaires.

Com vola una preciosa papallona
i un dofí, amb les ones juga sense por,
enlairant-se.

Lliures, sentint-se lliures !!!

Com algun cor voldria sentir-se
quan estima, qui sap mesurar l'estima?
però a n'aquest món no es pot,
no el deixen i el castiguen.

Les seves pròpies cadenes
de la ment sense escrúpols el fermen tan fort,
que les llàgrimes dels ulls no el deixen ni veure
el despertar impressionant d'un hivern matí,
les fulles musties i seques, volant acariciant el vent del
Nord,
ni l'aire net i fresc,
que semblant per art de màgia
deixa de la boca despendre
una misteriosa boira

glaçada i silenciosa,
com un secret que no pot fugir.
I sospira així la princesa
abraçada al seu amant,
mentre fixament es miren.
No calen paraules, no cal res,
només la mirada amb amor i tendresa
que ella li prometia i no podia permetre's.
Tants moments compartits, tantes paraules dites,
ja de per vida s'estimaràn,
però presoners no podran sentir-se
tan sols per un moment ...un poc lliures.

JBF

<http://joanabagur.com/wp-content/uploads/2014/12/Lliure.mp3>

996 Persones han vist o escoltat aquesta poesia

Somni del Nadal. Nadala 2014 DOSA Gent Jove

Somni del Nadal

Somni del nadal, una nadala diferent treballada desde el cor i cap el món sencer desde el centre juvenil **DOSA de Gent Jove** de Ciutadella de Menorca. Aquest resultat es fruit del treball d'un gran equip. Els crèdits principals (podeu veure'ls tots al final del video) d'aquesta nadala son:

Música: [José Sanjuan](#)

Lletra: [Joana Bagur](#)

Edició video: Antoni Salvador

Gravació i masterització veus: Pau Pons

Direcció musical: Àngels Bagur

Direcció escènica: Caro Caules

[Per veure el video de 2013 \(català\)](#)

[Para ver el video de 2013 \(español\)](#)

[To see the video 2013 go \(english\)](#)

996 Persones han vist aquest video

Amics

Amics

Nostàlgia la que puc viure
d'una joventut perduda al llarg del camí,
aquella que tot ho veia il·lusionada
amb locures absurdes,
coratges imprudents
i somnis desmesurats amb la colla d'amics.
També amb pors pel que esdevindria,
perquè el destí de la nostra vida
és el resultat del què a cada moment decidim.
Angoixes i dubtes per saber
si trobaríem un camí de roses
o ple de punxes del que un esquiva així com pot,
a contracorrent moltes vegades,
lluitant amb les mans buides
o plenes de sorra que ens rellisca entre els dits.

Alguns naixem amb estrella
rodejats d'àngels que pel trajecte
ens guien i acompanyen,
no tenen cós ni cara,
tan sols ànima
perquè el temps no passa.
Són sers pocs i estranys
que veuràs o la presència sentiràs,
seran la teva força tenint-los al teu costat,
potser són realment a prop o enfora.
Però que importa !
inclús en silencis ens comunicam.
Són ells, els que sempre hi seran,
portant un segell al front
sense data de caducitat.
Aquests tresors que la vida et dóna
cuida'ls i no en perdis cap mai
perquè ells són...els amics de veritat.

JBF

996 Persones han vist aquesta poesia

Ciudadana del món

Ciudadana del món

Vaig i venc com les vinjolites,
encara que volar... sigui imaginació,
o real a molts de somnis les nits d'estiu,
quan un no té angoixosos i tristos malsons.
Estim com molts la nostra terra,

la que ens veu néixer, créixer i potser morir.
Vam arribar sols,
despullats i amb les mans buides,
partirem més o menys igual com vam venir.
La natura m'endolcia i també m'embriaga,
els solejats dies de la tardor,
m'encoratja i m'enforteix sense adonarme
quan la llum es fa nit,
i sense batec admirant el millor espectacle,
a l'horitzó, d'un sol cansat que vol dormir.
I em direu, i tu d'on ets?
De l'ànima sóc... on tenc el cor,
del cós que envelleix irreversiblement cada dia,
persona sóc.... ciutadana del Món.

JBF

996 Persones han vist aquesta poesia

<http://joanabagur.com/wp-content/uploads/2014/11/Ciutadana-del-mon.mp3>

Grabació: Pau Pons B.

Lletra: [Joana Bagur](#)

Música: [José Sanjuan](#)

Paraules d'amor

Paraules d'amor anunciades

de Ponent a Llevant
de Migjorn a Tramuntana,
o prohibides, censurades,
i com pecat en secret guardades.
A l'orella apropant-se xiuxiuejant,
altres, escrites mollades en passionals llàgrimes,
i moltes pensades imaginant
que l'estimat escoltarà
en somnis alguna vegada.

Paraules que el vent s'emportarà,
altres, amb sang de plorar seran esborrades,
i moltes mai arribaran
a la persona que tu desitjaves.

Paraules que com van néixer moriran,
o potser per sort trobaràs
un àngel vestit de blanc
que les brodi amb fil d'or i plata
i podràs llegir alçant els ulls al cel
qualsevol nit estrellada,
un mantell tot il·luminat
de paraules que et van dir,
aquelles que l'ànima mai podrà oblidar-les.

Paraules que el foc de l'amor encén
i en cendres queden, quan ell s'apaga.
Paraules que et diran, potser ja tard,
quan el rellotge del cor deixi de bategar,
o les que recordaràs al darrer alè,
d'aquell que un dia fa temps
et va deixar...i t'estimava.

JBF

Vela de cartró

Que trista la meva dissort,
quin pesar el meu pobre final.

Imaginada,

per fines mans creada

i amb maduresa altres,

de pell cremada i arrugada.

Dissenyada, retallada i pintada

imitant les meves semblants navegants,

de colors fastuosos i extravagants, o blanques

com la neu encara gelada.

Somnio solcant mars, oceans i llacs,

tranquils com calitja

o ferotges, temerosos i braus.

La meva cara del sol rostida

i refrescada per la brisa marina,

suau, salada, carinyosa i enamoradissa.

Els dofins els meus amants,

saltant al meu costat

i les captives sirenes,

cantant de nit

i plorant l'amor del príncep blau

a la claror del dia.

Trencaria el vent tan sols passant,

i passejant visitaria terres llunyanes

amb rius, muntanyes i valls.

Jugaria amb les ones petites i lluitaria sovint amb les més

grans.

Però...enganyada i entusiasmada

em portaven a un lloc seductor

majestuós, màgic i espectacular,
i abans del astre foc posar se,
era el centre de sorpreses mirades
d'un laberint de pedres inaugurant.
Però el meu cós és de paper dur i feixuc,
el meu pal un tros d'envellida canya.

El meu destí realitzat
i un preciós somni, frustrat.
El teu, vela amiga i germana,
a l'horitzó dirigeix el timó, busca aventures pel món
i viu el que jo viuria
si fos de tela...i no de cartró.

JBF

996 Persones han vist aquesta poesia

Viatjant en un estel fugaç

Viatjant en un estel fugaç

No sé que donaria per viatjar
a dalt un intrèpit i fugaç estel fulgurant,
d'aquells que van volant a tal celeritat
que passant et deixen una cua enlluernant.

Repartiria en un cistell ben gran
somis, i il.lusions i desitjos,
els que genis bojós somien,
els que il.lusionats alguns esperen,
els que tots més prest o tard, desitgen.

Cercaria a un planeta potser allunyat,
la recepta per la felicitat,

també,
la que oblida les penes,
l'enyorança,
el rancor i la melanconia.

Portaria sacs sencers
de salut, molta salut,
també rialles, les que et fan plorar,
i alegria, aquella que es contagia.

Aniria casa per casa
les nits de LLuna Plena
que com farola ens il.lumina,
i esperaria a tots ben dormits
per amb un llaç ben polit,
deixar al costat del coixí,
el que necessiten, anhelen i sospiren.

JBF

996 Persones han vist aquesta poesia

Lluna a Pregonda

Bella nit la d'aquest dia
a un paradís contrastat
vermell, negre i blanquejat,
que algú amb mans de bon artista
et va saber en gràcia modelar.
Els ulls nostres aquí t'admiren
sota un cel força il.luminat
de llumenetes brillants, les ballarines,
enamorant i seduïnt a la celest princesa,
sempre vestida de blanc.
Pobreta estrella la que hem vist caure,

ràpida i fugaç com petit llamp,
ha deixat per nosaltres la seva vida
per un desig poder-nos regalar.

Una música ens acompanyava
quan la Lluna amb imatge volíem raptar,
subtil inspiració del que la va compondre,
i ella valent i ferma,
no es va deixar conquerir.

JBF

996 Persones han vist aquesta poesia

<http://joanabagur.com/wp-content/uploads/2014/11/Luna-a-Pregonda.mp3>

Grabació: Pau Pons B.

Lletra: [Joana Bagur](#)

Música: [José Sanjuan](#)

Ombra

Ombra

Tant prest hi ets com de sobte t'envàs,
silenciosa, sempre m'estàs acompanyant,
si caig et tenc al meu costat
i quan passeig, corro estressada
o em poso a xerrar,
ets sempre fidel amiga falaguera,
atenta, prudent i vigilant.
Quan et beso me'l retornes igual d'apassionat.
Si et saludo amb un capell elegant,
la mateixa reverencia glamurosa t'afanyes a tornar,
i si et sorprenc amb una dolça abraçada,
fusionades amb una sola ens transformam.
Vegades crec que em tens oblidada,
no et puc sentir, tan sols tu escoltar.
A les nits marxes i em deixes sola,
als matins solejats apareixes tu tant campant.
Saps de les meves penes, angoixes
i petites llàgrimes amagades i altres no tant.
També les alegries de cada dia,
somriures, salutacions amables dels bons veïns,
que així com passo sempre fent via,
aixequen el braç per donar me un alegre bon dia,
i si algú ben trempat em diu una galanteria,
tu imagines un somrís agraïda, com jo faig,
com tu poguessis, faries.
No sé com ho fas,
de cop i volta sembla canvies,

jo sé que sempre ets tu,
a pesar que tornes gran i després et saps fer petita.
Grans cadenes et fan esclava,
jo molts cops saps que t'alliberaria,
però quan sola tu et quedessis,
se que m'enyoraries i de pena, moriries.
Ets meva i jo sóc teva,
no em deixis i així...no ens perdrem mai,
el que ens queda encara per viure.
Sempre, sempre ombra meva t'estimaré,
fins a la resta, no ho dubtis....del meus dies.
JBF

996 Persones han vist aquesta poesia

Escóltala recitada

<http://joanabagur.com/wp-content/uploads/2014/11/Ombra.mp3>

Grabació: Pau Pons B.

Lletra: [Joana Bagur](#)

Música: [José Sanjuan](#)